

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobkyně: **J. A.**, zastoupené Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Václavské nám. 17, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2003, č. j. OAM–134/VL-07-04-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2004, č. j. 15 Az 625/2003-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2003, č. j. OAM–134/VL-07_04-2003 žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a rozhodl, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci a proto považuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Uvedla dále, že zemi musela opustit v důsledku tíživých okolností, je si vědoma, že důvody,

pro něž požádala o azyl neodpovídají přesně podmínkám § 12 azylového zákona. Požádala soud o posouzení udělení humanitárního azylu podle § 14 azylového zákona a navrhuje proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že ve své žádosti o udělení azylu uvedla, že opustila vlast za prací, do České republiky ji pozval její přítel, se kterým se rozešla. Jiné potíže v Mongolsku neměla, ani se státními orgány. Takové důvody však nesvědčí o tom, že by byly naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Správní orgán se zabýval i eventualitou udělení humanitárního azylu, rozsah jeho správního uvážení však nepřísluší soudu přezkoumávat, tím méně pak může soud humanitární azyl udělit, jak žalobkyně v žalobě požaduje. Správní orgán rovněž vyhodnotil důvody překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Uvedla, že krajský soud neshledal zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a to v důsledku nesprávného právního výkladu § 12. Soud nepřihlédl k soustavnému porušování lidských práv v Mongolsku. Stěžovatelka uvedla, že má neustálé obavy o svůj život a to ze strany bývalého přítele a jeho kamarádů, kteří jsou příslušníky mafijních struktur. Obecně uvedla, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisu, důkazy, které si soud opatřil, nebyly dostatečné, vycházel pouze z dokladů, obsažených ve správním spisu. Nesprávnost hodnocení soudu spatřuje rovněž v posouzení bezpečnosti na území Mongolska. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně též požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti, vyjádřil přesvědčení, že námitka žalobkyně, že jsou u ní dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, je zcela nedůvodná.

Nejvyšší správní soud věc posoudil takto:

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; těmi je námitka existence důvodu pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť se obává pronásledování ze strany jejího bývalého přítele, rovněž bezpečnostní situace v zemi je nedobrá, skutkový stav, z něhož správní orgán vycházel byl zjištěn nedostatečně.

V daném případě žalovaný svým rozhodnutím zamítl žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení důvodů, jež žalobkyně uvedla k žádosti o udělení azylu, ze správního spisu. Protože azylové řízení je řízením koncentrovaným, žadatel o azyl je tedy nucen důvody, pro které o azyl žádá, uvést právě v této fázi správního řízení. V azylovém řízení je tvrzení žadatele ve spojení s navrženými důkazy nezastupitelné při zjišťování skutkového stavu a jsou zásadní pro posouzení oprávněnosti žádosti o azyl. Jestliže žalobkyně sama žádné relevantní důvody pro udělení azylu neuvedla (čehož si byla vědoma dle jejího vyjádření v žalobě), nenavrhla žádné důkazy či doplnění správního spisu, ač k tomu byla dotazována správním orgánem, nemůže nyní v takovém svém jednání spatřovat nesprávný postup správního orgánu, nebo soudu, který přezkoumal žalobu v plném rozsahu uplatněných námitek. Jediné důvody, které však žalobkyně uváděla jak v žádosti, tak i při pohovoru k důvodům žádosti, byl její odchod ze země za přítelem, který ji do České republiky pozval, chtěla zde pracovat a rovněž uvedla, že důvodem odchodu byla skutečnost, že otěhotněla. Její důvody byly pouze ekonomického rázu.

V daném případě správní orgán rozhodoval v tzv. zkráceném řízení o azylovém právu uplatňovaném na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Jedná se o řízení, které není prováděno v celém rozsahu. Možnost zkráceného řízení je zakotvena v § 16 zákona o azylu, přičemž nutno zdůraznit, že naplnění podmínek v tomto ustanovení neznamená automatické vyloučení z řízení o udělení azylu, ale jeho zrychlení. Žadateli však musí být dána možnost, aby se vyjádřil k obsahu své žádosti, aby mohly být posouzeny konkrétní jednotlivé důvody, které jej vedly k opuštění země původu. Tak tomu bylo i v tomto případě.

Jak již bylo výše uvedeno, v posuzované věci správní orgán vycházel v rozhodnutí z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Uvedené posouzení ve svých důsledcích znamená, že neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu. Neprovádí-li tedy správní orgán dokazování o přítomnosti důvodů azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť vychází z toho, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, je již zcela nadbytečný výrok ve vztahu k § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v závěru, že důvody uváděné žalobkyní v žádném případě nelze zahrnout pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2005

JUDr.Marie Žišková
předsedkyně senátu